

Храбра принцеза

Некада давно у једном великом краљевству живео је краљ. Живео је лаганим темпом живота са својом женом и три ћерке.

Његов живот и поглед на свет се променио од дана када су жена и две ћерке кренуле у шуму како би се забавиле и набрале бобице. У шуми су биле читав дан, а када је почео да пада сумрак, одлучиле су да се врате назад на двор. На путу их је пресрела аждаја која их је смазала.

Од тада је краљ био превише забринут за безбедност своје једино-преживеле ћерке. Чувао ју је као кап воде на длану. Принцези се то није свиђало, добро је знала да њен отац то ради како би је заштитио, посебно због оног немилостивог догађаја који је за њега био трауматичан. Могла је да се стара о себи, али је такође знала и да је слаба, а њена велика жеља била је да убије аждају. Сви би могли помислити да је то глупа жеља, да принцеза нема потребе да размишља о томе јер ће се већ наћи неки принц, витез или неки племић који ће урадити било шта што има везе са некаквим јунаштвом. Принцеза је имала то на уму, али јој се став није мењао. Надала се да ће кад-тад већ некако ојачати, па је док не дође то време, почела да проучава разне књиге о чудовиштима. Тако је прикупила доста знања које јој може бити од помоћи касније.

Једне ноћи, док је у краљевској библиотеци проучавала неке старе књиге, начула је како два младића у дворишту причају о чудесном духу који има моћ да испуњава жеље. Принцеза се веома заинтересовала за то. Наредног дана је почела да се распитује код краљевске послуге да ли знају нешто више о томе. Сви су јој рекли исто – да то јесте истина, а не мит и да дух може испунити било коју жељу. Жељу не испуњава једино особи која има неке зле намере или уколико је жеља себична. После свега што је чула, почела је да се спрема на пут. Наравно, била је врло обазрива како нико не би схватио да жели да побегне. И тако се принцеза искрала из замка и добро опремљена кренула на пут који је трајао пет дана.

Када је стигла у шуму, дуго и дуго је тражила духа док га коначно није пронашла. Седео је на стени и замишљено гледао. Изгледао је као човек, једино што га је издвајало била је бела коса, али је, изненађујуће, изгледом био млад. То је заиста био он, тако су јој га описали. Прво јој је требало мало времена да се сабере. Затим му је пришла и објаснила ко је она и због чега је дошла. Онда му је рекла како јој је жеља да је он тренира како би ојачала. Није хтела да јој дух подари снагу, сматрала је то погрешним. Духу је то одговарало, благо се насмешио, у пар секунди је схватио каква је она особа. Тренирали су три године и када се њена обука завршила, а принцеза постала снажна, дух јој је дао мач који ће јој помоћи у предстојећој бици. Пре него што је отишла, принцеза га је упитала зашто он никада није покушао да убије аждају кад је већ толико јак. Он је одговорио како се нигде не сме мешати и да је његова једина дужност у животу да помаже. Принцеза је то схватила, дубоко се захвалила и кренула да убије аждају.

Била је одлучна у намери да казни аждају, уопште није оклевала. Кад су се коначно среле лицем у лице, принцеза рече аждаји како ће је убити. Аждаја се грохотом насмеја, а принцеза није више хтела да чека ни часа, узме мач и хитрим покретом посече аждаји врат, ноге и руке. Није могла да верује шта је управо урадила, није веровала да ће једна слаба девојка заиста стећи снагу да убије звер.

Потом је чекала да се вест пронесе по читавом краљевству. Одсекла је косу, натрљала се блатом и представила као трговац не би ли ушла у замак. Тако је и било,

прерушена, принцеза је ушла у замак, а чим је успела да види свог оца, одмах га је загрлила, а затим и објаснила зашто је отишла. Краљ је био пресрећан, вратила се ћерка за коју је мислио да је већ одавно мртва. Направио је прославу која је трајала четрнаест дана. Првих седам се прослављао принцезин повратак, а осталих седам то што је поразила аждају.

Недуго потом принцеза се поново срела са шумским духом. Њихов однос се променио, од пријатељства прерастао је у љубав. Дух је одлучио да се повуче са своје позиције, постане човек, ожени се принцезом и проведе остатак свог живота са њом. Тако се и збило и живели су у срећи и радости до краја живота.

Анета Миливојевић 5/1, ОШ „Коста Ђукић“ Младеновац